

15. april 2011

Tale ved indvielsen af Sys Hindsbos marmorristninger ophængt på Gymnastikhuset

Kære Sys Hindsbo, **nej** kære Ny Carlsbergfondet, **nej** kære N.H. Rasmussen – Helle Gotveds far, ham som har bygget Gymnastikhuset – **nej** kære det gamle Carlsbergfond, **nej** kære P.V. Jensen Klint der er arkitekt på dette enestående og fredede gymnastikhus.

Jensen Klint afsatte oprindeligt to rammer på denne mur, hvor der skulle hænge marmorrelieffer. Han lavede selv tegningerne til dem. Han gik også til det daværende Carlsbergfond og fik en bevilling til udførelsen af de to relieffer. Men **nej**, bygherren N.H. Rasmussen sagde: "Der skal ikke hænge ølpenge på mine mure!".

Nu er der gået mere end 100 år siden Gymnastikhuset blev bygget og fornylig fint renoveret, og tiden er en anden. Så jeg ringede til Ny Carlsbergfondet og forhørte mig om den mere end 100 år gamle bevilling til udførelsen af de to marmorrelieffer stadig stod ved magt? Svaret var, at det kunne vel tænkes, ansøgningen skulle bare rundt om bestyrelsen en gang til. Siden ringede du Sys Hindsbo og fortalte glædesstrående at Ny Carlsbergfondet havde besluttet at det var dig der skal udfører kunstværket! Den bevilling og den beslutning siger vi stor tak til Ny Carlsbergfondet for.

Det er omkring 1 ½ år siden. Og du Sys besøgte hurtigt Gotvedskolen, så Gymnastikhuset, og så hvor Jensen Klints rammer til marmorreliefferne var afsat. Og siden har du tumlet med værket – tegnet og visket ud – tegnet og visket ud. Jeg besøgte dig engang i dit atelier på Fyn sammen med kunsthistorikeren Leila Krogh. Du ville gerne vise mig dine skitser til motiverne, og du fortalte at ordet 'beredskab' var din ledetråd. Jeg kom til at sige at jeg ikke syntes det var retfærdigt at der ikke var nogen kvinder på tegningerne, vi udgør dog halvdelen af menneskeheden. Leila slog mig diskret over fingrene: "Sådan taler man ikke til en kunstner!" sagde hun.

Og nu er der som jeg ser det, fire kvinder på dine marmorristninger. For Gotvedskolen er det betagende at vi kan se den indre dialog, du har haft med vores skole, dens ånd, dens bevægelse, dens historie – uden at det er et bestillingsarbejde. Du har sagt at du er fuldt og helt i kunstværket.

Vi var flere der fulgte den foruroligende ophængning af de en tons tunge men tynde marmorplader. Det varede næsten seks timer. Du var så ræd for at de skulle knække. Men i mens fik vi lov til at gå ind i dine marmorristninger, og du fortalte om dem. Du er både billedhugger og grafiker, så det vi har fået er næsten grafiske ristninger i marmor – pyntet med bladguld.

Kunstværket er endnu ikke navngivet, men 'beredskab' er ledetråden. Jeg ser i dine marmorristninger betydningen af at være beredt til at kun gå dagen i møde – evne den – og være beredt på at bistå – gribe hinanden. Det er mennesker og deres kroppe i rum, i relationer og i ritualer. Ritualet ses i tyren fra den tidlige kretensiske minoiske kultur, hvor akrobater svang sig i saltomortaler over tyrens ryg med greb i dens horn. 'Guldhornene' som du selv kalder dem.

Det slog mig at ordet beredskab også indeholder ordet 'redskab'. Dem har du ristet mange af, og de er centrale i gymnastikken. Som jeg har forstået det, er du mest øm om de helt sarte ristninger, dem der næsten ikke kan ses, dem der er i antydninger og i let flagrende hår. For kan de ses?

Sys vi vil se dem i din smukke udsmykning der fuldender Gymnastikhuset, når vi uge efter uge kommer til gymnastik. Og vi vil se dine fine marmorristninger i alt slags vejr, når skyggerne fra træets blade virrer i marmoren, og når solen fanger bladguldet.

Sys som symbol bør du smykkes med et laurbærblad af bladguld. Du har udført en kunstnerisk og håndværksmæssig præstation. Du har givet os en gave. TAK

Gunvor Auken

Bestyrelsesformand